

Benkő Attila

Egy naplóból

*Ablakomban egy pók lakik,
azért olyan színes,
ha besüt a nap.*

*Éjjel is csapkodva
nem sok szúnyogot hagytam neki,
de talán elég lesz
hazatérésemig.*

*Hálóját rázza, hogy ne zavarjam,
mikor ablakot nyitok.*

*Ma reggel egy pille,
közelről ritka szépség,
várta szabadulását
az ablaküvegre tapadva.
Ez nem lehet az övé.
Csak egy üres gyufaskatulyával
tudtam megmenteni.*

Cikónál

*Csak a régi ajtó,
de mikor lassan kinyitom,
kis barátnémat siratja.
Aki már a kerté.
Nevét kiabálva nem
hívogathatom, vége
a nyári napoknak.
Elaltatása előtt
nem lett volna szabad
sötét kerek szemével
a semmibe nézni.*

Zivatar után

*Ma fölmegek a padlásra.
Még nincsenek foltok
a plafonon, de félek.*

*Nemcsak a törött
lécektől, cserepektől,
a fénycsíkoktól, a nedves,
hangyás gerendától,
a romlás jeleitől,
félek az emlékektől is,
mégsem úgy öltözve.*

*Csak nehogy lehozzak egy-két
penészpecsétes iratot.*

Örökség

*Egymás mellett két kerti szék,
ott várnak, ahonnan
jobban lehet látni, mint az ablakból
a régi rozsdás kaput.
Évről évre szürkébbek,
de milyen sok szép falevél
hullott rájuk, amíg a városban
egy rossz kis lakást kerestem.
Már nem tudok megszökni.
Följük hajolva mi mást mondhatnék?
Jönnek a jeges éjszakák,
nem maradhatnak odakint.*